

at skyde Loven om Skiftegebyrerne ud, at det tværtimod var en af Grundene til, at man ønskede Loven om Skiftevesenet fremmet, at man erkjendte Trangen til at faae en Lov om Omordningen af Skiftegebyrerne, og jeg gav det Tilfagn, at jeg skulde gjøre, hvad jeg kunde, for at bevæge min Kollega Finansministeren, der isørigt ikke behøvede nogen Naavirkning i den Henseende fra anden Side, for at fremme den saa meget som muligt. Jeg tror, at man maa erkjende, at hvad jeg i den Henseende stillede i Udsigt i forrige Samling, er blevet opfyldt, idet der en af de første Dage af denne Samling blev forelagt en Lov ogsaa om Skiftegebyrerne. Men det forekommer mig da ogsaa at være ubilligt, om man nu i denne Samling fremdeles vil lade denne Reform, hvormed vi beskæftige os, og som fra alle Sider erkjendes for god og billig, være betinget af, at den anden Reform tillige og samtidigt gjenemføres. Ja, lad os Alle være Raad om, at det maa lykkes Udvalget at komme til Forstaelse og Overenskomst med min Kollega Finansministeren, saaledes at ogsaa Loven om Skiftegebyrerne kan blive gjenemført; for det Tilfælde imidlertid, at der skulde være uopvindelige Uoverensstemmelser i saa Henseende, hvorfor da ikke tage det ene Gode, fordi man ikke kan faae begge? Har man maalkendte Forestilling, at det skulde være Justitsministeren i den Grad magtpaaliggende at faae Skifteloven ud, at han derfor vilde søge et Tryk paa Finansministeren for at bringe ham til at være mere eftergivende, end han ellers vilde anse det for rigtig, hvad Skiftegebyrerne angaar? Forsaavidt man har denne Opfattelse, vil jeg sige, at ganske vist ligger det mig paa Sinde at fremme Love, jeg anser for gode og gavnlige; men jeg siger med Hensyn til denne Lov som med Hensyn til flere andre, at jeg finder en Beroligelse deri, at jeg har gjort, hvad jeg kunde, for at fremme den gode og gavnlige Reform, og hvis dens Gjenemførelse da støder paa Modstand andre Steder, kaster jeg Ansvarer over paa de Steder, hvorfra Modstanden kommer, og søger min Trøst i min egen gode Samvittighed. Men dernæst tør jeg sige Udvalget og de Medlemmer, der i den Henseende maatte tænke som Udvalgets Flertal, at Finansministeren ganske vist er tilbøjelig til i denne Sag at gaa saa vidt, som han paa nogen Maade anser for forsvareligt af Hensyn til de finansielle Interesser, men videre, end han anser det for forsvareligt at gaa, naar han selvsjælgelig ikke. Og hverken kunde det falde mig ind at ville søge nogen Indskydelse paa min Kollega Finansministeren for at faae ham til at gaa videre, og ikke heller vilde Finansministeren være modtagelig for nogenformelt Naavirkning i den Henseende fra min Side. Altsaa er der virkelig aldeles ingen Grund til at lænte disse to Lovforslag uadskillig til hinanden. Forhaabentlig kommer Spørgsmaalet ikke til at have videre praktisk Betydning, men hvis de For-

slag, hvormed der er Tale, skulde blive vedtagne idag, forbeholder jeg mig som sagt under den modsatte Forudsætning at bringe det ind til nærmere Afjørelse af Thinget at ordne Sagen saaledes, at denne Lov dog i ethvert Tilfælde kan blive færdig.

Steenstrup: Der er nogle enkelte Punkter, hvorved jeg skal tillade mig ganske kort at dvele. Det første er Forslaget under Nr. 5 til § 8. Jeg har maaske først været den uskyldige Marsk til, at det er blevet stillet, ved under 1ste Behandling her i Salen at henhæfte den Bemærkning, at en Maade, hvorpaa man kunde løse Vanskeligheden, var, at enkelte af de myndige Arvinger ønskede offentlig Skifte og de andre ikke. Efterat imidlertid Hovedspørgsmaalet, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt et Bo fra Begyndelsen af skal være privat eller offentligt, er afgjort saaledes, at en Enkelt kan forlange offentligt Skifte uden at betale, anser jeg det ikke for nødvendigt at gjøre det til en Lov, at den, der paa et senere Stadium vil have offentligt Skifte, skal betale Noget derfor. Dertil kommer, at man nu har Udsigt til at faae Skiftegebyrene væsentlig nedsatte, hvilket vil have den Følge med sig, at det ikke er saa farligt at faae et Bo under offentlig Behandling, som det tidligere har været. Da nu den høitværende Minister ovenikjøbet modsætter sig Forslaget, skal jeg ikke opholde mig videre derved. — Det andet Punkt, jeg vil omtale, er det meget omstridte angaaende Forslaget under Nr. 14, der sigter til at sætte fraværende Arvinger i samme Stilling som umyndige Arvinger. Da jeg her hører til Flertallet, skal jeg kun sige, at min Hovedbetragtning er den, at vor Lovgivning angaaende Baretagelsen af de Umyndiges Lærv enten er rigtig og forsvarelig, eller ogsaa er den det ikke. Jeg tror, at vor Lovgivning værnert tilstrækkelig om de Umyndige, og naar det er saa, spørger jeg, hvorfor den myndige Arving skal være stillet heldigere end den umyndige, naar han i Virkeligheden overfor Medarvingerne staar aldeles lige med den Umyndige? Dersom man skulde holde fast paa, at den fraværende myndige Arving skal have større Ret end den nærværende umyndige Arving, ledes man næsten med Konsekvens til at forlange, at et Bo skal henstaa, til den Umyndige blev myndig, for at han kan sættes i samme favorable Stilling som en fraværende myndig Arving. Min Hovedgrund til at gaa med det øvrige Flertal med Hensyn til dette Forslag under Nr. 14 er altsaa den, at man, naar man stiller den fraværende myndige Arving under samme Garanti som den umyndige, har gjort, hvad der kan forlanges. — Det næste Punkt, jeg skal dvele ved, nemlig Forslaget under Nr. 25 til § 19, vil jeg bede det ærede Thing og navnlig de ærede Medlemmer, som ikke er meget inde i disse Forhold, om nogle at lægge Mærke til, thi den Gæste i Udvalget,